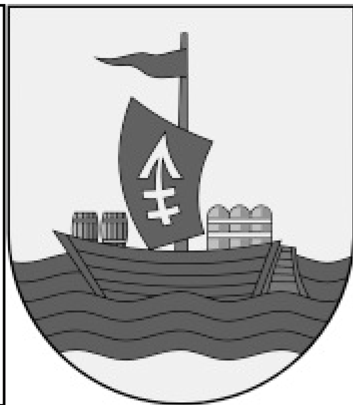
КРЫВІНКА

ІНФАРМАЦЫЙНА-КУЛЬТУРНАЯ ГАЗЕТА БЕШАНКОВІЦКАГА РАЁНА

КАСТРЫЧНІК
№ 16 (134)
2013 год

"Нельга есці хлеб народа і грэбаваць ягонай мовай".
Ул. Караткевіч.

МЕРКАВАННЕ РЭДАКТАРА

ЛЯСНАЯ КРЫНІЧКА

Пра якасць бешанковіцкай вады за апошнія гады сказана шмат. А таму паўтарацца не будзем. Лепш накіруемся да лясной крынічкі, тым больш, што кастрычніцкае надвор'е таму спрыяе.

Для нетутэшых патлумачу, што лясной крынічкай у Бешанковічах называюць крыніцу, што выцякае на беразе Крывінкі за раённай бальніцай. Да яе можна лёгка трапіць, калі паехаць з райцэнтра ў бок Віцебска праз вёску Крывіна. Але ад'ехаўшы ад горада ледзь не з кіламетр і недаехаўшы да вёскі Крывіна таксама з кіламетр, убачыш паварот налева. Дарога накатаная, так што памыліцца нельга. Менавіта гэтай дарогай штодня бешанкоўцы едуць па ваду. Дзесяткі, калі не сотні штодзённых аўтамашын, укаталі гэту дарогу, зрабіўшы з ляснную глебу накшталт асфальту. Але тое ўражанне падманлівае. Варта прайсці добраму дажджу, і дарога раптоўна ператворыцца ў гразкую. Бо яна ўся пакрыта выбоінамі, і лепш сюды дабірацца роварам, што, дарэчы, многія і робяць.

Мне пашанцавала. Чарговая экспедыцыя па ваду якраз была ў разгары. Мужчына маіх гадоў завіхаўся каля бітона, які стаяў у багажніку аўтамашыны. Я пацікавіўся, як часта яму прыходзіцца рабіць сюды падарожжа. Мой суразмоўца адказаў, што ён забяспечвае сваю сям'ю вадой раз на тыдзень і па нядзелях рэгулярна завітвае сюды.

Мы спусціліся ўніз. Роўна за 30 секунд крынічка напоўніла 10-літровае вядро, і ужо праз хвіліну мой новы знаёмы пачаў сваю вандроўку наверх. А яна даволі доўгая. Пераадолець трэба 39 ступенек ды яшчэ некалькі пляцовак з паваротамі. Улетку і пры сухім надвор'і тое праблема невялікая. А ўзімку тут можна зламаць сабе шыю. Таму камунгасаўцы паклапаціліся пра пясок з соллю, што ляжыць узбоч сходаў. Праўда той пясок засушыў дрэвы, на чые карані яго высыпалі.

Нагадаем, што гады тры таму да крынічкі было нияк дабрацца. Людзі слізгалі па абрывістаму берагу, але ўпарта ішлі за вадой. І іхняя ўпартасць перамагла, інфармацыя пра крынічку трапіла да патрэбнага начальства, якое дапамагло зрабіць зручны спуск.

Пра тое, што нехта тут зробіць крытую галерэю над ступенькамі, мы размову не распачынаем. Хаця цуды на свеце бываюць. А вось у тое, што дарогу сюды праграйдаруюць, скажам, да чарговага візіта міністра водных рэсурсаў (калі такі існуе), хочацца ахвотна паверыць. Як і ў тое, што аднойчы жыхары райцэнтра змогуць папіць высакаякаснай вады проста з-пад крана.

Фотаздымкі таго, як бешанкоўцы вырашаюць свае водныя праблемы, глядзіце на сайце *beshankovichy.by.*

Партал твайго горада: http://beshankovichy.by

ВЫРАШЫМ ПРАБЛЕМУ

ЧАМУ СПАЗНЯЮЦЦА І ПРАГУЛЬВАЮЦЬ ШКОЛЬНІКІ?

Калі еду на працу, то часам бачу аднолькавы малюнак: гімназісты і іхнія настаўнікі з вуліцы Маладзевай ідуць да гімназіі пехатою. (Апошні раз тое назіралася 14-га кастрычніка.) Прычым выходзяць яны пасля васьмі гадзін, бо загадзя пра адсутнасць аўтобуса ім не паведамляюць. А дарога да гімназіі каля трох кіламетраў. Прыходзіцца прыбягаць на ўрокі ўзмыленаму, або спазняцца.

Гімназічнага аўтобуса не стала з верасня гэтага года, а Рубежскі аўтобус, якому даручана падвазіць гімназістаў, часта стаіць без бензіну. У такія дні і рубежскія настаўнікі часам спазняюцца, бо едуць на працу рэйсавым аўтобусам, які прыходзіць у Рубеж каля 9 гадзін. А вучні Рубежскай школы, якія жывуць у іншых вёсках, тады проста застаюцца сядзець дома.

Але вось які парадокс: калі школьны аўтобус з Рубяжа ходзіць, то Рубежская школа мусіць скарачаць урокі і перапынкі, каб паспець на свой жа аўтобус. Бо аўтобусу трэба своечасова быць у гімназіі, а пры нармальным раскладзе Рубежскай школы ён своечасова ў гімназію не паспявае.

Перыядычна ўзнікаюць бензінавыя праблемы і ў Каранеўскай школы. Чамусьці той, хто дзеліць бензін, робіць гэта так ашчадна, што школьныя аўтобусы вымушаны прастойваць.

Між тым было вядома, што з закрыццём сельскіх школак нагрузка на аўтобусы ўзрасце. Як павялічыцца і кіламетраж, які трэба ім штодзённа прабягаць.

Хто б з чытачоў падказаў, ці ўзнікаюць апошнім часам праблемы з бензінам у чыноўнікаў? Мне здаецца, што іхні фонд паліва не толькі не паменшыўся, а нават падрос.

Г.Станкевіч

НАША ЖЫЦЦЁ

КІРМАШ У БЕШАНКОВІЧАХ

У мінулую суботу ў райцэнтры на аўтастаянцы насупраць аўтавакзала і прылягаючай вуліцы быў арганізаваны мясцовы кірмаш.

Найбольш хадавым таварам на ім было зерне. Нягледзечы на тое, што свіное пагалоўе ў раёне пасля вядомых падзеяў значна зменшылася, зерне разбіралі досыць добра. Прынамсі тое, што каштавала нядорага.

А кошт зерня быў і сапраўды невысокі: за мяшок пшаніцы прасілі 70 – 90 000, а мяшок ячменю каштаваў ад 50 да 75 000.

Зерня было шмат, а таму распрадаўся той, хто пусціў яго танней. Першай закончылася пшаніца з "Нізгалава", за мех якой плацілі 70 тысяч. Услед за ёй пахаў дахаты "Палітаддзельскі" МАЗ з ячменем, які прадаваўся па 60 000 за мех. Крыху затрымалася аўта з Сініц, бо стаяла крыху нязручна. Але ячмень па 50 000 за 40-45-кілаграмовы мяшок размялі і тут.

Цану на ячмень трымаў "Наватар" – вядро 15 000, мех – 75 000. Гэта таксама нядорага. У іншы дзень каля аўтамабіля стаяла б чарга. Але ў суботу "Наватар", мусіць, павёз зерне дахаты, не асабліва пры тым засмучаючыся. Кіраўнік гаспадаркі загадаў цану трымаць, бо ураджай сёлета не такі вялікі, як летась, а пагалоўе ў гаспадаркі вырасла.

Бульбу прадавала "Астроўна" і РСТ (райпо). У той час як астровенскі другі хлеб па 2 200 за кг размялі хутка, райпо са сваімі завоблачнымі цэнамі (3 600) павезла бульбу назад.

Сярод гандляроў капустай і морквай выдзяляўся сенненскі прадпрымальнік з Падворыцы, які заваёўвае бешанковіцкі рынак усур'ёз і надоўга. Яго прадукцыя была недарагой і добра разбіралася. 2 600 руб за кг капусты і 3 000 за кг морквы сёння – аптымальная цана для гэтай гароднiны.

Гэта быў другі восеньскі кірмаш. Першы праходзіў два тыдні таму і адзначаўся больш высокімі коштамі на зерне.

Здымкі з восеньскага кірмашу ў Бешанковічах можна паглядзець на сайце *beshankovichy.by*.

Г.Станкевіч

ВОСЕНЬСКАЕ

Пасівелі ў кастрычніка
Рыжыя пасмы на скронях,
Не спраўляецца восень
Высушваць калюжыны слёз.
І шпурнуў клён пад ногі
Прапахлыя ветрам далоні,
І ад страху дрыжыць
Ліст апошні ў самотных бяроз.

З апусцелых палёў
Зноў у вырай туга адлятае
Да цяпла і да шчасця,
Што дзесьці за светам жыве.
Арабінавы сум
Памаранчавым сонцам згарае,
І апаўшая знічка
Да рання бліщчыць на траве.

Ды аднойчы ўначы
Рыпнуць весніцы голасам ценькім,
І святло ад вакна
Паспрабуе сутонне размыць.
І на момант абудзяць
Забытых пачуццяў адценні,
Знікнуць каб пакрысе
У прыгожай усмешцы зімы.

Г.Станкевіч

ЗІМОВЫЯ ПРАБЛЕМЫ

ПЕРШЫ ЗАЗІМАК

Уначы на 22-га кастрычніка ў Бешанковічах выпаў першы снег. Ранкам яго падтрымаў невялікі мароз, да -2 градусаў. Калі ж улічыць, што сонца з'явілася з самай раніцы, то наперадзе, па азначэнню вядомага класіка рускай паэзіі, усіх мусіў чакаць цудоўны дзень.

Але тое было наперадзе.

А вось зранку на вуліцах і ходніках Бешанковічаў прыйшлося ўдосталь пакоўзацца. Галалёд, хай і не зусім моцны, папсаваў нерваў як пешаходам, так і вадзіцелям. Тармазны шлях аўтамабіля значна падоўжыўся. Цёплая без ападкаў восень зусім расслабіла кіроўцаў і бальшыня не паспяшалася замяніць летнюю гуму на зімнюю.

А камунальнікаў на вуліцы не было зусім. Ні каля дома старшыні райвыканкама, ні на цэнтральнай плошчы – нідзе. Затое начны дождж яскрава выявіў усе лужыны, на якія мястэчкоўцы з-за сухой восені крыху падзабыліся.

Што ж, некалькі з іх я вам зафатаграфаваў на добрую памяць. А яшчэ на ўспамін пра ўсе тыя службы, якія штодзённа нібыта клапоцяцца пра грамадзян. Маўляў, з імі мы накормленыя, напоеныя, ногі ў цяпле і г.д.

Паглядзець фотаздымкі можна на сайце beshankovichy.by

Г.Станкевіч

ПОСТСАВЕЦКАЯ ІНТЭГРАЦЫЯ

СУСТРЭЧА ЛІДЭРАЎ КРАІН СНД У МІНСКУ

«Пуцін, адзіны з сустрэтых Лукашэнкам на дыване, сышоў ад яго абдымкаў»

25-га кастрычніка ў Мінску прайшло пасяджэнне лідэраў краін СНД , на якім прэзыдэнт Украіны Віктар Януковіч спрабаваў растлумачыць, чаму гэтым лідэрам гэтак выгадна, што Украіна ўвойдзе ў асацыяцыю з Еўрасаюзам.

Напярэдадні познім вечарам Нурсултан Назарбаеў, Уладзімір Пуцін і Аляксандр Лукашэнка правялі прэс -канферэнцыю, якая зрабіла ўражанне вялікай растлумачальнай працы, якую правёў Уладзімір Пуцін з нагоды асацыяцыі Украіны з ЕС. Ужо па тым, як непрымірыма юнак з тэлекампаніі "Мір" падышоў да мікрафону, было ясна: пытанне прэзідэнту Расіі будзе хвосткім:

- Адкажыце максімальна канкрэтна: вы за ці супраць падпісання Украінай пагаднення аб асацыяцыі з ЕС?!

Журналісты з тэлекампаніі "Мір " рэдка задаюць пытанні, а тым больш хвосткія. На гэты раз такі гонар журналісту тэлекампаніі быў аказаны, мабыць, у сувязі з фарматам прэс -канферэнцыі: усё ж такі менавіта гэтую тэматыку пакрывае тэлекампанія.

Адказ Уладзіміра Пуціна быў, як і прасілі, лімітава канкрэтным:

- Мы не за і не супраць. Гэта ўвогуле не наша справа.

- Тады, - журналіст стрымана працягваў апраўдваць аказаны яму гонар і размаўляў ужо не хвостка, а проста з інтанацыяй следчага на допыце: - Тады скажыце прама. Пасля падпісання пагаднення аб асацыяцыі ці магчыма далучэнне Украіны да краін мытнай "тройкі".

- Не, немагчыма, - Уладзімір Пуцін адказаў гэтак жа стрымана і прадказальна, як яго і спыталі.

Нядзіўна, што двухбаковую сустрэчу Уладзіміра Пуціна і Віктара Януковіча, якая павінна была адбыцца пасля прэс-канферэнцыі, адмянілі: казаць у такой сітуацыі ў агульным ўжо няма пра што (тым больш што на працягу дня Уладзімір Пуцін і Віктар Януковіч некалькі разоў - то за абедам, то за вячэрай - ужо прымаліся казаць пра ўсё гэта).

Зрэшты, на сустрэчу лідэраў СНД Віктар Януковіч застаўся. Учора раніцай каля ўваходу ў Палац незалежнасці заслалі чырвоную дывановую дарожку, якой можна было спакаваць ўвесь Палац незалежнасці ў выглядзе каляднага падарунку (а зверху і банцік павязаць).

У канцы гэтай дарожкі лідэраў краін СНД сустракаў прэзідэнт Беларусі Аляксандр Лукашэнка і кожны раз, здавалася, трохі больш, чым трэба, душыў ў абдымках. Народ Беларусі, бачачы мармуровы твар свайго камандора (на яго фоне чорныя вусы здаваліся адлітымі з граніту), які глядзеў так натуральна ў бясконцым мармуры Палаца незалежнасці, разумеў: цяжкі поціск мармуровай яго правіцы.

І, напэўна, ганарыўся усім гэтым мармурам.

Уладзімір Пуцін, адзіны з сустрэтых прэзідэнтам Беларусі на дыване (а для іх абодвух гэта было, можна сказаць, татамі), сышоў ад абдымкаў, прычым у прамым сэнсе.

Першым на саміце выказаўся Аляксандр Лукашэнка. Ён, як і астатнія, казаў пра тое, што хацеў бы атрымаць ад Садружнасці, - а не можа!

Так, прэзідэнта Беларусі турбуе, што СНД на міжнароднай арэне не выглядае маналітам, здольным супрацьстаяць любым выклікам. Больш за тое - "часам партнёры падтрымліваюць рашэнні, скіраваныя супраць членаў Садружнасці". Аляксандра Лукашэнку, аказваецца, да гэтага часу турбуе яго імідж на міжнароднай арэне. А дарэмна: бо ён ужо склаўся.

Прэзідэнт Узбекістана Іслам Карымаў - таксама далёка не ў першы раз - казаў пра тое, што нельга дапусціць "паўзучай эскалацыі радыкальнага тэрарызму". Відавочна, чым бліжэй вывад войскаў НАТА з Афганістана, тым больш гэта яго і непакоіць.

- Многае, калі не ўсё, залежыць ад Расеі! - Сказаў на заканчэнне Іслам Карымаў.

Мяркуючы па рэакцыі прысутных, з ім былі безумоўна згодныя ўсе . Нават Уладзімір Пуцін не спрачаўся.

Калі слова атрымаў прэзідэнт Украіны Віктар Януковіч, стала ясна, што ён пастараецца максімальна выкарыстоўваць яго для таго, каб адказаць Уладзіміру Пуціну на ўсё, што той вымавіў у дачыненьні да Украіны на вечаровай прэс -канферэнцыі.

- Я ўдзячны за разуменне, за выказаныя прапановы і трывогу ... - заявіў Віктар Януковіч. -Інфармацыйная прастора перапоўнена тэматыкай асацыяцыі Украіны з ЕС.

Адчувалася, што такая перапоўненасць, якой бы яна ні была, сама па сабе лісьлівіць увазе Віктара Януковіча.

- Гэта падпісанне ў стратэгічным вымярэнні выгадна ўсім! Стварыць зону свабоднага гандлю з ЕС, Украіна будзе спрыяць актывізацыі гандлю, інавацый паміж нашымі краінамі ... Мы катэгарычна супраць стварэння штучных бар'ераў у гандлі ...

Пад канец Віктар Януковіч прапанаваў: "Трэба сур'ёзна разабрацца, што адбываецца ў адносінах паміж краінамі Мытнага саюза ... Мы знойдзем там кампрамісы, таму што іншай палітыкі цяпер проста не можа быць".

Віктар Януковіч не хоча заўважаць, што не толькі можа, а ўжо і ёсць.

Ну і напрыканцы Віктар Януковіч прынёс пэўнае вестку з ЕС:

- Еўракамісія не пярэчыць, каб мы шукалі пастаянныя шляху пераадолення цяжкасцяў у гандлі паміж нашымі краінамі.

Я звярнуў увагу, што Уладзімір Пуцін у гэты момант не слухаў Віктара Януковіча, а разглядаў шклянку, на якую яму паказаў міністр замежных спраў Расіі Сяргей Лаўроў. Уладзімір Пуцін вельмі зацікавіўся шклянкай: на адным яго баку ў шкло быў заліты герб Расіі, а на іншым - прозвішча: "В. В. Пуцін".

Прэзідэнт Расіі доўга круціў у руках гэтую шклянку: у яго такой не было.

Аналагічныя шклянкі атрымалі і іншыя лідэры краін СНД (з іх, а не з яго прозвішчам).

На прэс-канферэнцыі, перш чым пасадзіць ялінкі ў скверы Палаца незалежнасці ("ў памяць аб кожным з вас", як выказаўся Аляксандр Лукашэнка), прэзідэнт Беларусі стаў аўтарам сенсацыйнага паведамленні. Сенсацыя складалася ў тым, што ўдзельнікі саміту прапанавалі Грузіі вярнуцца ў іх шэрагі.

- Я думаю, Грузія пачуе гэтае пасланне! - Усклікнуў Аляксандр Лукашэнка. - І ўсе мы атрымаем ад гэтага адпаведныя выгады.

Безпапярэдняга ўзгаднення з адрасатам паслання такія тосты не прамаўляюцца (а то бо можна і абняславіцца, атрымаўшы адказ).

А Віктар Януковіч дадаў :

- Дзверы ў СНД заўсёды будуць адкрыты для Грузіі (калі, вядома, ва ўладу не вернецца Міхаіл Саакашвілі. - А. К.) А то Грузія апынулася ў баку ад праектаў, якія звязаны з барацьбой з сусветным эканамічным крызісам.

І ён прамармытаў вельмі дзіўную фразу:

- Мы іх, гадаў, будзем бачыць.

Потым - то я зразумеў, што недачуў: ён сказаў "рады".

Андрэй Калеснікаў
"Камерсант"

ВЫРАШЫМ ПРАБЛЕМУ

ФАП ЧАСЦЕЙ НЕ ПРАЦУЕ, ЧЫМ ПРАЦУЕ

Аб'яднанне сельгаспрадпрыемстваў і перанос адміністрацыйных цэнтраў ускладняе абслугоўванне насельніцтва. Яскравым прыкладам гэтых словаў з'яўляецца праца Плiскага фельчарска-акушэрскага пункта Бешанковіцкага раёна.

Здавалася б, з аб'яднаннем Плісаў і Сініцаў у адно сельгаспрадпрыемства з цэнтрам у Плісах, жыццё ў апошніх павінна б разгарэцца, а яно тут паступова затухае. Гэта не магло не адбіцца на тутэйшай школе, якая з 2012-га года ўжо не сярэдняя, а базавая.

Не працуе ў Плісах і мясцовы ФАП. Сюды цяпер тройчы на тыдзень на хуткай дапамозе прыязджае медсястра з Астроўна. Але свой прызначаны для працы час яна не адпрацоўвае, пра што сведчаць мясцовыя жыхары. Як кажуць у народзе, яна хуценька пераварочваецца і з'язджае на сваёй хуткай дапамозе назад у Астроўна. Пенсіянерам жа, якія прыходзяць за рознымі лекамі, хоць ты едзь за ёй следам у нябліскі свет. Але ж ехаць няма на чым. Аўтобусныя маршруты "аптымізавалі", то-бок адмянілі, і цяпер з Плісаў у Астроўна так проста не дабярэшся.

І вось стаяць тыя пенсіянеры пад дзвярыма Плiскага ФАПа і наракаюць на горкі лёс, уздымаючы свой і без таго высокі крывяны ціск. А патэлефанаваць галоўнаму ўрачу раённай бальніцы не адважваюцца. Думаюць, пэўна, што не варта высокага начальніка турбаваць з-за нейкіх дробязяў. Толькі, калі ад тых дробязяў залежыць здароўе чалавека, чыноўніка варта б было патурбаваць.

Г.Станкевіч

ЭКАЛОГІЯ

БЕШАНКОВІЧЫ: ГАРЫЦЬ ЛІСЦЕ

Вядома такая тэорыя, што наша планета Зямля загіне ў выніку перагрэву. То-бок яе знішчаць самі жыхары, якія сваёй дзейнасцю выдзяляюць зашмат цяпла. І добра б, калі тая дзейнасць была б разумная, на карысць усім людзям. Скажам, людзі карыстаюцца транспартам, хоць рухавікі і выкідваюць шкодныя рэчывы.

Але ж ёсць дзейнасць, мякка кажучы, неразумная. Прыклад кожны можа падшукаць у сябе па-суседству. Гэта – спальванне апалага лісця.

Здаецца, прырода ж паклапацілася пра яго дасканалую ўтылізацыю ў поўнай меры. Вясною, як толькі з'явіцца зялёная трава, ад таго лісця не застанецца і следу. Прычым яно стане спажыўным матэрыялам для мікраарганізмаў, што так неабходныя ў прыродзе. Але ў некаторых краінах змаганне з апалым лісцем пераўтвараецца ў сапраўдную вайну. У гэтых краінах ёсць маса лішніх людзей. Адны з іх –чыноўнікі – аддаюць загад на знішчэнне, і вельмі незадаволеныя, калі пад іхнімі начальніцкімі чаравікамі нешта раптам зашорхае.Другія – безліч дворнікаў, заўсёды і проста падначаленыя ўсіх рангаў – гатовы выканаць любы начальніцкі загад, які б ён ні быў.

На вялікі жаль, да такіх краін належыць і наша Беларусь. Тут людзі гатовыя глытаць дым любой шчыльнасці, абы спадабацца начальству. А таму кожным пагодлівым днём увосень ці ўвесну ўзнімаюцца ўгору высачэзныя слупы дыму.

І калі крочыш гэтымі шэрымі падмецёнымі вуліцамі, то заўважаеш, што і людзі ў тваёй краіне пераважна шэрыя, някідкія. Ім не да захаплення прыгажосцю прыроды. Тую прыгажосць яны чамусьці не заўважаюць. Для іхніх пастаянных шэрых будняў яна не патрэбная.

І дымяцца шэрыя кучы то тут, то там, набліжаючы чалавецтва да яго заканамернага фінішу.

Г.Станкевіч

АБ'ЯВА

• Каб атрымліваць кожны нумар газеты «Крывінка» паведаміце рэдакцыі аб гэтым. Калі не жадаеце атрымліваць газету, то патэлефануйце.

• Калі прачыталі "Крывінку", то калі ласка, перадайце знаёмым.

• Наша газета стала размяшчаецца на партале http://kamunikat.org, дзе зацікаўленыя грамадзяне могуць яе спампаваць са старонкі: http://kamnikat.org/kryvinka.html каталагу "Пэрыёдыка" для далейшага выкарыстання яшчэ да з'яўлення газеты на паперы.

НАША ЎЛАДА

ОТКУДА ВЗЯЛИСЬ ДЕНЬГИ НА «ДВОРЕЦ»

Давайте почитаем документы и закончим, наконец, гадать, за какие средства строилась новая резиденция.

«Они даже не знают, сколько это стоит, за какие деньги построено. Там нет ни одного бюджетного рубля». Лукашенко подкинул эту «дразнилку» и уже стало просто делом чести найти «бухгалтерию».

Итак, 17 февраля 2012 года Лукашенко подписал указ № 75 «Об утверждении государственной инвестиционной программы на 2012 год». В нем в таблице 5 есть перечень объектов коммунальной собственности, строительство которых финансируется из государственного бюджета. Между строительством терапевтического корпуса на 100 коек в Осиповичской районной больнице и строительством в Минске квартир для детей-сирот затесался самый обсуждаемый на сегодняшний день объект. На «Административное здание на территории в границах ул. Орловской - просп. Победителей - р. Свислочь» в 2012 году было предусмотрено выделение 200 миллиардов рублей, или 24 миллионов долларов.

Между прочим, это 142 годовых плана по строительству в Минске квартир для сирот и семей, воспитывающих сирот. По крайнеймере, если сравнивать с тем же 2012 годом, когда на эти цели из государственного бюджета выделялось только 1,4 миллиарда рублей.

Наступил год 2013-й, стройка, несмотря на кризис и год бережливости, не остановилась. Что не удивительно. Потому как 14 марта 2013 года Лукашенко подписал указ №126, которым вновь обозначил объекты для инвестиций. И в таблице 5 мы вновь видим «Административное здание на территории в границах ул.Орловской - просп. Победителей - р.Свислочь». На нынешний год на объект из госбюджета выделено 974 миллиарда 400 миллионов рублей. То есть 110 миллионов долларов. Теперь это эквивалентно 396 годовым квотам на строительство в Минске жилья для сирот (на 2013 год заложено 2,46 миллиарда рублей).

Одно «административное здание» потянуло из республиканского бюджета больше половины объема годового финансирования строительства коммунальных объектов по всей стране. Это в 10 и более раз больше, чем должно быть выделено средств на все объекты этой категории в каждой отдельно взятой области (кроме Минской). То есть на школы, поликлиники, социальное жилье и тому подобное. Но коль уж Лукашенко вещал студентам, что для него важнее строить квартиры для сирот и многодетных, а не восстанавливать старинные замки, то сравним и с замками. На реконструкцию Коссовского замка, например, в этом году из госбюджета должно быть выделено 1,7 миллиарда рублей. То есть на новую резиденцию радетель народный, историк и скромник «отжалел» в ... 570 раз щедрее.

... Впрочем, главное не это. Главный вопрос: что это было — речи про «ни рубля из бюджета»?

Ответ: очень похоже, что это не провалы в памяти, а просто сказки. Это ведь так приятно, кода ни копейки не потратил, а дворец как-то «по царскому веленью, по моему хотенью» выстроился. Но так не бывает. А бывает, как раз, наоборот: построили дворец, зато не построили десятки детских садов, поликлиник, квартир для сирот.

Мораль той сказки: в грязь лицом с этим дворцом мы не промахнулись.

Светлана Калинкина
«Народная воля»

ЕЎРАЗІЙСКІ САЮЗ

ПУЦІН ПАДВЕСІЎ МОРКВУ

На саміце еўразійскай тройкі ў Мінску прэзідэнты Беларусі і Казахстана адчувальна прыцiскалі Уладзіміра Пуціна.

І той на выніковай прэс -канферэнцыі ўвечары 24 кастрычніка заявіў: Расія згодная паступова выключыць ўсе канфіскацыі з рэжыму гандлю Мытнага саюза. Ключавым у гэтай фразе ўяўляецца слова "паступова".

«Я б узяў часткамі. Але мне трэба адразу», - гэтую фразу Астапа Бэндэра ні Аляксандр Лукашэнка, ні Нурсултан Назарбаеў дазволіць сабе не могуць. Давядзецца працягнуць вязкі гандаль з Расіяй, каб паскорыць этапы працэсу. Пры гэтым наіўна спадзявацца, што Масква адмовіцца ад дыскамфортных сустрэчных умоў.

Адсцягніце на пабудову Эміратаў!

Нават па сухіх радках афіцыйных крыніц можна зразумець, што размова на пасяджэнні Вышэйшага еўразійскага эканамічнага савета 24 кастрычніка была вострай.

Падсыпаў перцу казахстанскі прэзідэнт. Ён наракаў на нераўнапраўе, бар'еры ў Мытным саюзе, цяжкасці доступу прадукцыі з Казахстана і Беларусі на расейскі рынак, падкрэсліў, што яго краіна не можа транзітам праз Расею прадаваць электраэнергію ў Беларусь.

Назарбаеў ўпіраў на тое, што трэба было б засяродзіцца на ліквідацыі выключэнняў і абмежаванняў па таварах і паслугах у рамках ўжо дасягнутых дамоўленасцей.

Лукашэнка казаў у тым жа духу: колькасць выключэнняў і абмежаванняў не зменшылася, па некаторых напрамках нават ўзрасла. «Мы не можам прадуктыўна рухацца далей, не выканаўшы нашы папярэднія дамоўленасці », - падкрэсліў ён.

Увогуле, падобна, што на нядаўняй сустрэчы ў Астане кіраўнікі Беларусі і Казахстана ў нейкай меры скаардынавалі намаганні.

Артпадрыхтоўку да саміту ў Менску Лукашэнка правёў 21 кастрычніка, у гутарцы з рэдактарамі краін СНД. Зразумела, што гэта апеляцыя перш за ўсё да расійскага кіраўніцтва. Раней, на прэс -канферэнцыі 11 кастрычніка, Лукашэнка канкрэтна растлумачыў, чаго ён хоча ад Крамля перш за ўсё: каб з 1 студзеня 2014 года былі зняты экспартныя пошліны на нафтапрадукты з расійскай нафты, якія Беларусь прыбыткова прадае за межы Мытнага саюза. Інакш, мауляў, можам гэты саюз і не пацягнуць.

«Мы пералічваем ў бюджэт Расіі за нафтапрадукт, вывезены на Захад, чатыры мільярды даляраў. А калі б яны засталіся ў краіне? Я б пабудаваў тут Эміраты», - маляўніча апісаў тады перспектыву беларускі афіцыйны лідэр .

Масква патрабуе сустрэчных саступак

Ну, на другія Эміраты па суседству Расія адразу так вось і не раскашэліцца, аднак відавочна, што Пуцін вымушаны саступаць прэсінгу саюзнікаў.

«Мы разумеем, што для нашых партнёраў важна выключыць вось гэтыя выключэнні, звязаныя з нафтапрадуктамі і нафтай і гэтак далей. Мы гатовыя. Для нас гэта страты бюджэту, але мы гатовыя гэта зрабіць», - заявіў расійскі прэзідэнт на прэс - канферэнцыі вечарам 24 кастрычніка.

Аднак ён тут жа адзначыў, што гэта адным махам не вырашыш: спатрэбіцца час і рух па ўзгодненым плана. «Разлічваем на тое, што і партнёры пойдуць нам насустрач, прыбіраючы тыя выключэнні, якія для іх, як яны лічаць, важныя», - дадаў Пуцін.

У любым выпадку чакаць цудаў ад еўразійскай інтэграцыі не прыходзіцца. Бо аб'яднноўваюцца «бедныя, досыць неразвітыя тэхналагічна, якія перажываюць кучу ўнутраных праблем краіны", адзначыў у каментары для Naviny.by дырэктар Цэнтра еўрапейскай трансфармацыі (Мінск) Андрэй Ягораў.

Да таго ж, на яго думку, ідзе гульня, у якой кожны з бакоў спрабуе атрымаць кароткатэрміновыя выгады, у прыватнасці Беларусь - забяспечыць сабе танныя энерганосьбіты, а Расія - задаволіць свае палітычныя амбіцыі.

«Пакуль Расея будзе плаціць, Беларусь, напэўна, будзе дэманстраваць лаяльнасць» , - лічыць Ягораў. Але пры спробах Крамля выставіць патрабаванні Мінск адразу «займае абарончую пазіцыю», а калі наогул ніякіх выгод не будзе відаць, то «Беларусь зусім хутка і выразна разгорнецца ў іншы бок».

Цяжка ўявіць, як Лукашэнка, які звыкся камандаваць урадам і Нацбанкам, будзе падпарадкоўвацца нейкім устаноўленым наднацыянальнымі органамі параметрам эканамічных паводзінаў. Хоць і заяўляў размашыста на пасяджэнні 24 кастрычніка, што «не варта баяцца перадачы дадатковых паўнамоцтваў на наднацыянальны ўзровень" і наогул «суверэнітэт не абраз».

Увогуле, Пуцін пакуль хутчэй падвесіў моркву для партнёраў, чым паднёс ім жаданыя даброты на спадачку. *(скарочана)*

Аляксандр Класкоўскі
БЕЛАПАН

НАТАТКІ З ВАНДРОЎКІ

ЯК ЗМЯНІЛАСЯ БЕЛАРУСЬ ЗА ЧАТЫРЫ ГАДЫ

Краіна мадэрнізуецца, але страчвае нацыянальную мову, піша патрыярх беларускай дыяспары з Амерыкі.

"...Словам, ад старту да фінішу ўсё наша ліпеньска-жнівеньскае падарожжа – 10 дзён у Польшчы зь Беластокам і 20 у Беларусі – прайшло гладка, прыемна й памятна. Хочацца верыць, што сустрэча наша была не апошняй…

Цяпер тут знаёмыя пытаюцца: «Ну, як там у Беларусі?» Пытаньне ёмістае. Можа й вам будзе цікава пачуць наш адказ.

Мушу сказаць, што за мінулыя чатыры гады зьмены ў вас відавочныя. Значна пашырыўся й мадэрнізаваўся менскі аэрапорт (зь ім мы пазнаёміліся пры адлёце): значна пашырэла электроннае таблё з новымі рэйсамі, больш кіёскаў з сувэнірамі, крамаў з замежнымі бутэлькамі алькаголю й парфумэрыі, перакусачных, банкаўскіх вакон ды іншага.

Пабольшала аўтастрадаў. Новыя, чыстыя, з гладкімі палосамі траўнікаў паабапал. Далейшая хада дарожнага будаўніцтва навідавоку. Прыбыло будаўнічай тэхнікі. Галоўнае, чаго не стае — гэта аўтамабільнай і турыстычнай абслугі. Дзясяткі кілямэтраў без рэстаранчыка, без заправачнай станцыі, безь месца адпачынку. Па-ранейшаму скупыя, або блытаныя, або зусім адсутныя на бакавых дарогах паказнікі кірунку....

На вуліцах сталіцы пабольшала аўтамабіляў з павышанай доляй навейшых. Амаль у кожнага пешахода пры вуху мабільнік. Людзі выглядаюць крыху лепш апранутымі. Але ўсе па-ранейшаму з авоськамі або мешкаватымі чыноўніцкімі партфэлямі.

Мадэрнізацыйныя зьмены заўважаюцца і ў правінцыі. Зьявіліся кватэрныя туалеты там, дзе іх яшчэ нядаўна не было, душы зь цёплай вадой, машыны да мыцьця бялізны. Мы былі прыемна зьдзіўленыя, пабачыўшы ў раённых Жыткавічах супэрмаркет. Вялікі выбар прадуктаў, хуткая абслуга...

Праўда, калі гаварыць пра заработкі й цэны, то ружовы колер зьнікае. Вочы бачаць, а кішэня не дазваляе. Сямейныя бюджэты трашчаць. Уздоўж дарогаў (падобна як і на Беласточчыне) сёй-той залатае бюджэтныя дзіркі продажам «дароў» лесу. Але ж такіх прадаўцоў зьнікомая колькасьць. Лес далёка ня ўсім даступны. Дый транспарт каштуе.

Шмат якія гараджане займаюцца «нелегальным вулічным гандлем» (тэрмін менскай адміністрацыі), змагацца зь якім улады заклікалі нядаўна міліцыю ды падатковую інспэкцыю.

Як вынік сацыяльнай дыфэрэнцыяцыі й росту жыцьцёвага ўзроўню часткі насельніцтва, растуць і цэны. А рост цэнаў даймае якраз найбяднейшых. Жанчына ў харчовай краме: «А што ж гэта такое?! Учора батончык быў пяць тысячаў, а сёньня ўжо сем! Вось табе й падвысілі пэнсіі…» Адна рука дае, другая забірае.

Замежныя тавары нагэтулькі пераважаюць сваімі якасьцямі, што ўрад мае праблему з гандлёвым дэфіцытам: валюта ўцякае за мяжу. Урад змагаецца з гэтымі ўцёкамі рознымі спосабамі, у тым ліку этыкеткамі ў крамах: «Зроблена ў Беларусі». Беларусы, будзьце патрыётамі!

За мяжу ўцякае ня толькі валюта, а й маладыя людзі ў пошуку нармальных бытавых умоваў. Наяўны прыклад: настаўнік-пачатковец зь месячнай зарплатай 275 даляраў шукае кватэры ў Менску й даведваецца, што найтаньнейшая аднапакаёўка будзе каштаваць яму 200 даляраў. Вось і ўладкуй свой быт, калі ня маеш дапамогі ад бацькоў зь дзядамі.

Густой заслонай над беларускай зямлёй павісла расейская мова й русіфікаванае маўленьне. Дэнацыяналізацыйныя ўплывы дабраліся ўжо да фанэтыкі, да цьвёрдых і фрыкатыўных гукаў беларускай мовы. У моўна зьнявечаным Менску засталіся адно бледныя сьляды нацыянальнага моўнага скарбу

працяг на стар. 4

КАРНАЯ СІСТЭМА

ПИСЬМО ИЗ АДА

Шокирующее письмо прислал из тюрьмы политзаключенный Николай Автухович.

В редакцию «Народной воли» передали статью Николая Автуховича. Этот рассказ о тюремной действительности по-настоящему страшен.

- Я нахожусь в местах лишения свободы за нетерпимость к несправедливости. За то, что открыто говорил о коррупции. Но преступлений я не совершал.

За все время нахождения в тюрьме №1 г.Гродно я не обращал внимания на подлости отдельных сотрудников тюрьмы, которые нарушали мои права. Еще до приезда в эту тюрьму я знал, что мне тут могут создать «особенные» условия содержания, но был уверен, что выдержу любые испытания.

Я не жаловался, когда меня по прибытии в тюрьму сразу поселили в камеру-изолятор и продержали там 255 суток. В этой сырой и холодной камере с бетонным полом, без стола и лавок (что запрещено законом) я сидел бы до конца срока, если бы не случайная заметка в газете. В камере от большой влажности, мокрых стен вещи покрывались плесенью даже в сумке. Гнил матрац. При этом отдельные сотрудники тюрьмы издевательски говорили: «Радуйся, что тебе дали номер «люкс»!» Вот только от такого «люкса» у меня, некурящего человека, из легких начали откашливаться влажные сгустки. В этом «люксе» даже летом приходилось сидеть в шапке, а всю зиму на внутренней решетке окна был лед....

Я не реагировал, когда у матери не приняли продуктовую передачу, которую сами же и разрешили, приурочив к нашему свиданию. Мама на свою небольшую пенсию насобирала денег на 30 кг недешевых продуктов, привезла, а ей говорят: «Не положено!» Разве это не издевательство? Хорошо, что я на свидании подготовил ее к такому варианту развития событий и немного успокоил. А так могла бы и инфаркт получить. Разве можно назвать офицеров, не сдержавших свое слово, мужиками? Они не мужики, мужики так никогда не поступят, тем более офицеры.

Не жаловался я и на медиков, которые игнорировали мои обращения за помощью. За год я обращался к ним 40 раз, откликнулись только 6 раз. Причем посещения врачей заканчиваются одним вопросом: «Так что тебе дать, если у нас ничего нет?» А в ИК-5 врачи честно говорили: «Легче оформить бумаги о твоей смерти, чем лечить». У меня много серьезных заболеваний, но при этом медики тюрьмы ни разу (!) не взяли у меня анализы. И такое отношение не только ко мне - подобные жалобы я слышал от многих осужденных.

На прием к начальнику медчасти я не мог попасть более двух месяцев, хотя исправно писал заявления. А когда попал, то на мой вопрос «Почему встречи пришлось ждать так долго?» он ответил, что от меня никаких заявлений не поступало… Да, это правда, написанные осужденными заявления здесь часто уходят в никуда. Один раз меня отказались выводить к адвокату из-за отсутствия моего заявления. Я не стал писать новое, так как буквально за несколько дней до приезда адвоката я отдал заявление на встречу лично в руки начальнику. Так не должно происходить, но происходит.

Я не реагировал на многие другие пакости и провокации, пока с помощью прокурора Гродненской области, который в январе 2013 года посетил мою камеру, не узнал, что являюсь «злостным нарушителем» режима содержания в тюрьме №1. Как оказалось, на меня еще в октябре 2012 года был написан рапорт о том, что я не реагирую на замечания контролера. Хотя в реальности, таких замечаний и предупреждений не было. И в октябре 2012 года мне, оказывается, вынесли выговор, о котором я случайно узнал в январе 2013 года.

Решение о наложении на меня взыскания не было решением администрации тюрьмы. Они только исполняли приказ сверху. Это был приказ людей, способных влиять на ситуацию в целом. Не простых смертных, а людей, близких к верхушке власти. Видимо, они боятся, что я выйду на свободу раньше отмеренного судом срока и предоставлю доказательства своей невиновности.

Что это за тюрьма, в которой под копирку фабрикуют нарушения рядовые контролеры, а руководство изображает свою непричастность к этому? Почему рядовой «вертухай» не боится лгать и ломать судьбы людей? Нет веры таким офицерам, как бы администрация ни оправдывалась. Не бывает таких совпадений, чтобы дважды - в 2012 году и в 2013 году -- я получал взыскания как раз перед тем, как должны погаситься все предыдущие. Таким образом, мне пришлось выразить протест и располосовать лезвием живот. Все эти меры на совести исполнителей. Другого способа привлечь внимание к данной проблеме уже нет. На протестные голодовки администрация не реагирует. Я протестую, так как завтра этот контролер подтвердит, что на его смене Автухович сам повесился в камере на решетке или умер от сердечной недостаточности.

С 2005 года я нахожусь в неволе и вижу, что ситуация с правами осужденных только ухудшается. За это время я хорошо уяснил, что ни надзирающий прокурор, ни любой другой контролирующий орган не решают проблемы осужденных.

... Примеров расправы над искателями правды достаточно. Не случайно осужденные после своих жалоб попадают в ШИЗО и долго не могут из него выйти, получая дополнительные сроки за всякие надуманные прегрешения. Меня самого много раз выводили из ШИЗО к руководству колонии только затем, чтобы «выписать» дополнительное наказание.

Вседозволенность, безнаказанность, круговая порука лишают сотрудников администраций колоний и тюрем чувства меры в произволе. Они даже перестают скрывать и вуалировать свои изощренные методы вымогательства с осужденных и их родных. Более того, многие сотрудники под предлогом недофинансирования исправительных учреждений умудряются организовывать личный бизнес за счет осужденных и их родственников....

Знаю, что в опровержение моих слов администрациям учреждений не составит большого труда найти нужное количество тех, кто станет рассказывать, как им хорошо живется в колониях и тюрьмах, что всех все устраивает и никто ни на что не жалуется. Но, думаю, все понимают, что несложно вложить нужные речи в уста послушного и зависимого раба. Однако я знаю, о чем говорю, и готов ответить за свои слова. Тем более что за последние 20 лет через тюрьмы и лагеря суверенной Беларуси прошло столько людей, что свидетелей не нужно будет искать. Если каждый, кто пользуется интернетом, разместит свой рассказ или рассказы тех своих знакомых, которые побывали в местах лишения свободы, то мир содрогнется, узнав, насколько в Беларуси прогнила эта система.

Это все в XXI веке, это все «цивилизованная Беларусь». В медсанчасти тюрьмы нет самых простых препаратов от простуды. В Гродненской тюрьме больше года не было стоматолога. Здесь не лечат зубы, а сразу удаляют их. Мой сокамерник мучался с больным зубом с января 2012 года. С этого времени он больше десяти раз записывался на прием к зубному врачу, но так и не попал, уехал в колонию в мае 2013 года. Разве это не приравнивается к пыткам?

Про избиения, провокации, издевательства и разные махинации я могу книгу написать (и, возможно, когда-нибудь напишу). Но пока хочу задать другой вопрос: как долго власть будет маскировать за шильдой «законности, справедливости и демократичности» анклавы рабовладельческого строя, созданные за заборами колоний? Как долго общество будет молчать об этой проблеме или делать вид, что она его не касается? Как долго мы будем закрывать глаза на абсолютный произвол?

(значна скарочана)

"Народная воля"

НАТАТКІ З ВАНДРОЎКІ

пачатак на стар. 3

— на некаторых шыльдах, на вулічных таблiцах, дзяржаўных будынках ды ў гарадзкім мэтро, дзе яшчэ лашчыць слых прыемны мужчынскі барытон: «Асьцярожна! Дзьверы зачыняюцца. Наступная станцыя Купалаўская».

Пры ўсім гэтым варажнечы да нашай беларускай мовы, якою мы ўсюды карысталіся, мы не адчулі. Мова нацыянальнай спадчыны, калі яе актыўна не падтрымлівае ўрад і мясцовыя ўлады, застаецца аб'ектам абароны з боку лічаных адзінак і малалікіх групаў грамадзянаў...

Несамавітым аднак застаецца яшчэ сярод многіх беларусаў інтэлектуальны вывіх у паглядзе на нацыянальную мову. І на самой рэчы: з далёкіх вякоў як і зь нядаўных дзесяцігодзьдзяў гучаць ва ўнісон галасы найвыдатнейшых постацяў айчыннай гісторыі, што родная мова Богам дадзеная. Пра гэта казалі й кажуць Францішак Скарына, Леў Сапега, Францішак Багушэвіч, Янка Купала, Рыгор Барадулін ды мноства іхных сучасьнікаў. Але мазгі ў нашых людзей нагэтулькі затуманеныя русіфікацыяй (або палянізацыяй), што нават тыя, хто глыбока вераць у Бога, не разумеюць свайго першароднага грэху, калі яны здаюць на пагібель Божы дар, родную мову.

На гэтым пакуль што спынімся. Паспрабуем прасеяць праз сіта развагі ўсё бачанае й чутае. Ды будзем жыць далей думкамі й мроямі пра родную Беларусь". *(скарочана)*

Янка Запруднік
Самэрсэт

XXI СТАГОДДЗЕ

БЕЛАРУСКІ СУПРАЦІЎ

Здохла свіння. Каб не напала рэквізіцыя, мужык паклікаў суседа і ў поцемках, цішком, адцягнулі яны яе далей ад вёскі ды закапалі без слёз і фармальнасцяў.

-- Свінні заўсёды дохлі, -- кажа. -- Купляем корм у п'яніцаў з фермы. Ад гэтага корма, бывае, і свінні дохнуць, і куры слепнуць. А то і нічога ім не робіцца. Заўсёды так было -- жыццё...

Ну дык вось... Закапалі мы тую свінню, але знайшлася адна актыўная дурніца ды патэлефанавала ў раён. Толькі ў раёне таксама нашы людзі, вясковыя. Не ведаю, што ўжо яны ёй адказалі, але не паехалі. А яна ўсё супакоіцца не можа -- тэлефануе ў вобласць. І вось гэтыя ўжо спецбрыгаду выслалі. Дзякуй мужыку ейнаму, што папярэдзіў. Дык мы работы пакідалі, хуценька дадому кінуліся -- чакаем. Але ж не ведаем, з якога боку яны будуць на нас нападаць, таму цэлую спецаперацыю арганізавалі. Дзяцей на веласіпедах паслалі ў розныя бакі. Мабільнікі ім далі, каб тэлефанавалі адразу, як толькі ўбачаць машыны. А самі -- хто з калом, хто з віламі -- выйшлі бараніць свіней. Усе мужыкі выйшлі! Наша вёска дружная, вы не думайце, хаця адна дурніца ўсё-ткі знайшлася.

І вось едуць. І міліцыя, і ветэрынары, і нейкія пры гальштуках. Мы сталі наўпрост упоперак дарогі, каб нават не даць уехаць у вёску. Старыя, маладыя, дзеці з веласіпедамі... Кажам: "Няма чаго вам тут рабіць, не хварэюць нашы свінні, не аддадзім".

Міліцыянеры -- адразу ўбок (нічога дрэннага не скажу пра міліцыю). А ветэрынары ды тыя, ў гальштуках, давай пагражаць. "Не маеце права. Пасадзім. Аштрафуем. Загад. Супраціў асобам пры выкананні..."

Але мы сцяной стаім. Злосць нейкая і страху ніякага. "Не аддадзім і ўсё, едзьце адсюль".

Яны спрабуюць ехаць -- мы насустрач з віламі. Спыняюцца, людзей душыць баяцца. Крык, мацюкі... Калі б Лукашэнка быў, то, можа б і парвалі яго людзі, не ведаю.

Бабы тым часам выганялі свіней ў калгасную кукурузу: пашчасціла, што поле прама за гародамі. Як справіліся -- то і яны прыбеглі да нас. А ўжо дзе бабы -- там гвалт такі, што не перадаць. Ветэрынар нейкай паперчыны трасе, а адна выхапіла ды на кавалкі. Яны яму і вочы гатовы былі выдраць, не тое што...

Карацей, гэтыя, са спецбрыгады, зразумелі, што тут ужо не свінні, а людзі забітыя могуць быць, і, відаць, спалохаліся.

"Добра, - кажуць. -- Хаця б пакажыце, дзе свінню закапалі".

Ну, ўжо гэтую свінню мы ім аддалі. З ёй яны і паехалі.

Сваіх парсюкоў мы потым яшчэ ці не два дні па кукурузе вылоўлівалі. Усё поле яны патравілі. Дзякуй старшыні, і слова не сказаў, бо ўсё разумее -- чалавек. А вось бабе той, што рэквізіцыю выклікала, цяпер ў вёсцы месца няма, людзі ў вочы плююць. Можа б, і хату спалілі, каб не мужык ейны.

Праўда, вось яшчэ што...

Усе навокал нашу гісторыю чулі, куды ні прыдзем -- распытвалі. Толькі тут недалёка яшчэ адна вёска ёсць, з той жа фермы корм куплялі, дык і там (ужо пасля нас) усё роўна адна лярва актыўная знайшлася. У людзей усіх свіней знішчылі, жывымі палілі, бабкі прытомнасць гублялі. Што ўжо ёй будзе -- не ведаю. Але, паглядзіце, нешта будзе. Людзі ёй не даруюць.

Ды і што яна нарабіла сваім доўгім языком? Навошта? Думала, калі закладзе, ейных свіней чапаць не будуць? Дык усіх знішчылі. І ейных знішчылі.

... Некалі бацька мне прытчу расказваў пра беларусаў: "Выклікаў Бог беларуса і кажа: "Прасі, што хочаш. Толькі тваіму суседу я дам у два разы больш". Беларус падумаў і папрасіў: "Выкалі мне вока..."

Ну, што ж ёсць за людзі?!

x x x

Свінні ў людзей засталіся. Не ўсе, праўда. Што маглі змясціць у халадзільнікі ды маразільнікі -- тое забілі. Астатніх гадуюць. Таму я дурніцай не буду і дзе ўсё гэта адбывалася, не скажу. Хіба толькі пазней, пісьменнікам. Падаецца, што з такімі сюжэтамі новы Мележ можа нарадзіцца. А то і Быкаў...

Светлана Калинкина
"Народная Воля"

Заснавальнік і рэдактар: Станкевіч Георгій Мікалаевіч

Адрас рэдакцыі: Бешанковіцкі раён, в. Старыя Ранчыцы, e-mail: stan62@list.ru, тэл. 60237, маб. +375292184739
Газета выдаецца з сакавіка 2005г.

Падпісана да друку 30.10.2013 у 16.20
Наклад: 290 асобнікаў.
Выдаецца адзін-два разы на месяц на беларускай і расійскай мовах.

Рэдакцыя можа друкаваць артыкулы дзеля палемікі, не падзяляючы пазіцыі аўтараў.
Друкуецца на ўласным абсталяванні.
Распаўсюджваецца бясплатна дабраахвотнікамі.